

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker for de velvillige Udtalelser, der fra forskellig Side er fremkommet med Hensyn til Forslaget og dets Gennemførelse her i Tinget.

Til det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen, der, selv om han udtalte sig velvilligt med Hensyn til at være med til at gennemføre Forslaget, efterlyste en Begrundelse for Fremsettelsen deraf, skal jeg sige, at jeg har ikke ment, det var nødvendigt at motivere Forslaget nærmere, end jeg har gjort. Det, man blev enig om i 1926, var at sikre Brugforholdet for Brugerne af de Ejendomme, der her er Tale om, og jeg kan ikke tænke mig, at den Vilje, man dengang viste med Hensyn til at sikre disse Mennesker i nogen Grad i 8 Aar, ikke skulde være til Stede nu.

Det er jo slet ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Ulrich var inde paa, at man ved denne Lovs Gennemførelse opnaar at faa oprettet en ny Kategori af Lensbesiddelser i Danmark. Her er jo slet ikke Tale om, at Slægter saaledes som tidligere faar en Ret, en Lensbesiddelse — selv om de Besiddelser nu er af mindre Format end det, man kendte tidligere —, idet det, der her er Tale om, kun er, at det sikres de Brugere, som har disse Huse, at de kan blive ved at bo i disse Huse i 8 Aar, ligesom man sikrede dem det i 1919 og 1926. Der gives ikke den fjerneste Sikkerhed for, at deres Børn og Efterkommere faar den Ret, som de nuværende Brugere har. Derfor kan man ikke sige, at der her er Tale om Oprettelse af nye Lenshuse.

Jeg synes, det vilde være meget svært at tage det Ansvar at sige: Den Beskyttelse, vi har gennemført for de sidste 16 Aar for de paagældende Brugere, hører op nu med Udgangen af Finansaaret 1934—35, og saa overlades de til de Vilkaar, som saa vil indtræde for dem. Jeg har ment, at det var min Pligt at fremsætte Forslag om en Forlængelse af denne Beskyttelse, men har, da jeg jo ved, der var stor Uoverensstemmelse med Hensyn til en Udvidelse eller en Forringelse af Lovgivningen, ikke paa noget Punkt villet gaa ind hverken for det ene eller det andet for ikke derigennem at forskertse den Ret for de Brugere, der her er Tale om, som jeg synes tilkommer dem. Jeg vil derfor bede om, at man ser paa Forslaget, ikke som et Forslag om Oprettelse af Slægtsgodser eller rettere sagt Slægtshuse, for her kan man jo ikke tale om Godser, men kun som et Forslag om ogsaa for de kommende Aar at give de Mennesker den Ret, man i sin Tid gav dem.

Johannes Hansen: Den højtærede Minister har sikkert Ret i, at saaledes som Loven er i Øjeblikket, kan man ikke helt tale om Slægtshuse eller Slægtsgaarde, som ikke kan gaa fra en Slægt til en anden. Men det er ikke den højtærede Ministers eller Socialdemokratiets Skyld. Thi hvis det Forslag, den højtærede Minister fremsatte i 1924—25, var blevet gennemført, da var Ordningen jo blevet anderledes. Naar det ikke blev Tilfældet, saa var det simpelt hen, fordi mit Parti satte ind heroverfor og fik Ændringer indført.

Jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister i, at vi uden nærmere Begrundelse i hvert Fald skal fortsætte med den nuværende Ordning. Den højtærede Minister siger, at nu har der været denne Beskyttelse i 16 Aar — og det er rigtigt: fra 1919 til 1935 —, og Ministeren foreslaar, at Beskyttelsen forlænges i 8 Aar indtil 1943. Men vi maa vel engang komme til Ende ogsaa med dette Spørgsmaal. Kan vi imidlertid i det kommende Udvalg fra den højtærede Minister faa saadanne Oplysninger, som kan begrunde, at det kan være nødvendigt endnu en Periode at forlænge Loven — og saadanne Oplysninger maa jeg meget ønske —, skal vor Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse selvsagt ikke mangle.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen var saa tilfreds med denne Lov, fordi den havde skabt ordnede Forhold mellem Ejer og Lejer. Er der nogen som helst, der har fortalt det ærede Medlem, at lige saa gode Forhold ikke vilde være blevet skabt uden denne Lov? Er der noget som helst, der tyder paa noget i den Retning? — Jeg mener absolut nej! Der er aldrig nogen — heller ikke fra vor Side —, der har haft noget imod at faa ordnede Forhold ogsaa paa dette Omraade, saaledes at de Ejendomme, der er Tale om, kun kan gives i Leje paa et bestemt Aaremaal. Men det, man har vendt sig imod, er, at de Mennesker, der fra 1919 har siddet paa disse Brug, skal, selv om de ikke har gjort sig fortjent dertil, have Ret til at blive siddende paa disse Ejendomme, der ejes af en anden Mand. De har faaet Ret til at sidde der uhindret til 1927, derefter til 1935, og nu foreslaar man, at de skal have Lov til uhindret at blive siddende til 1943. Et ganske urimeligt Forhold!